

mist, doch die op den duur stellig gevaar zal opleveren voor een zuiver inzicht in de geestelijke verhoudingen onzer litteratuur; en daarmee zou zoowel aan Coster de grond onder de voeten worden weggeslagen, als ons land berooft van een zijner bekwaamste litteraire essayisten.

Rest nog op te merken, dat deze bundel een voortreffelijke aanleiding kan zijn voor hen, die „Het Humanisme” een spoedigen dood toedachten, om hun meening dienaangaande eens grondig te herzien.

R. H.

KAREL VAN DEN OEVER, *De heilige Berg*. Roermond, J. J. Romen en Zonen. 1925.

WILLEM DE MÉRODE, *Ganymedes*. Amsterdam, Uitgevers-Maatschappij „De Gulden Ster,” 1924.

Uit de verzen van Karel van den Oever blijkt telkens weer, dat de sprong, welke hij naar „het moderne” deed, een sprong in het duister is geweest en een sprong, waarbij hij niet zoo heel goed is terecht gekomen. Hij mist de lenigheid van Moens en den durf van Van Ostayen. Er is in zijn later werk iets blijven hangen van den ouden sleur, die den volijverigen modernist zelf wel een doorn in het oog zal zijn. Hij heeft bijvoorbeeld geen afstand kunnen doen van het rijm. Het plaagt hem als een mug en meet de zwakke plekken in zijn godsdrift al te breed uit. Het doet den bouw zijner verzen ineen schrompelen en verkracht de oorspronkelijke beelden. En soms is het of hij de rijmen dood ranselen wil, doch dit ver-raadt enkel. . . . een zwak oogenblik! Toch is er iets in het werk van Karel van den Oever, dat boeit en de aandacht gespannen houdt over veel onbeholpenheden heen, welke laatste trouwens niet altijd onopzettelijk lijken. Er is in zijn verzen een zekere directheid van aanvoelen, een soort primitieve geloofskracht, die weldadig aandoet, vergeleken bij sommige gedichten van onze jongste Katholieken, waarin de geloofsverzekerdheid een soort refrein geworden is. Voor ons Noord-Nederlanders zal het niet steeds gemakkelijk zijn deze poëzie op het eerste gezicht lief te hebben en te bewonderen, doch een ernstige lectuur brengt schoonheden onverwacht naar voren, die ten slotte de talrijke tekortkomingen in het werk eenigermate temperen en ons althans ten deele verzoenen met het tweeslachtig karakter van dit dichterschap.

Het moest reeds bij een andere gelegenheid worden opgemerkt, dat Willem de Mérode één dier dichters dreigt te worden, die zich in hun eigen wereld zoozeer hebben verward, dat zij nagenoeg zonder zelf-onderscheid gehoor geven aan de veelsoortige influisteringen der Muze, die niet altijd de Muze zelf blijkt te zijn, doch één harer menigvuldige schijn-gestalten. Het gedicht *Ganymedes* moet wel door een dergelijke schijn-gestalte zijn geïnspireerd, het is mij althans niet mogen gelukken er ergens de